

Biblická čtení:

1 Královská 19, 9a.11-16.19: Eliáš vešel do jeskyně a v ní přenocoval. Hospodin řekl: „Vyjdi a postav se na hoře před Hospodinem.“ A hle, Hospodin se tudy ubírá. Před Hospodinem veliký a silný vítr rozervávající hory a tříštící skály, ale Hospodin v tom větru nebyl. Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl. Po ohni hlas tichý, jemný. Jakmile jej Eliáš uslyšel, zavinul si tvář pláštěm, vyšel a postavil se u vchodu do jeskyně. Tu mu hlas pravil: „Co tu chceš, Elijáši?“ Odpověděl: „Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protože Izraelci opustili tvou smlouvu, tvé oltáře zbořili a tvé proroky povraždili mečem. Zbývám už jen sám, avšak i mně ukládají o život, jak by mě o něj připravili.“ Hospodin mu řekl: „Jdi, vrať se svou cestou k damašské poušti. Až tam přijdeš, pomažeš Chazaela za krále nad Aramem. Jehúa, syna Nimšího, pomažeš za krále nad Izraelem a Elíšu, syna Šáfatova z Ábel-mechóly, pomažeš za proroka místo sebe. Odešel odtud a našel Elíšu, syna Šáfatova, jak oře. Bylo před ním dvanáct spřežení a on sám při dvanáctém. Eliáš k němu přikročil a hodil na něj svůj plášť.“

List Římanům 10, 8-15: ‚Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci‘; je to slovo víry, které zvěstujeme. Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení, neboť Písmo praví: ‚Kdo v něho věří, nebude zahanben.‘ Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť ‚každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen‘.

Matouš 14, 22-33: Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní. K ránu šel k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mne!“ Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ Když vstoupili na loď, vítr se utišil. Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: „Jistě jsi Boží Syn.“

Život s částečnou vírou

Ježíš nikdy nikoho nenutí, dává nám svobodnou volbu, ale dnes učedníky nutí, aby odpluli. Proč? Právě společně nasýtily 5000 lidí, když z rukou Ježíšových dostávali chléb a rybu a rozdávali je zástupům. Nadřeli se, užít si za to trochu vděčnosti a obdivu by

bylo i podle nás v pořádku. Ne tak pro Ježíše, rychle je posílá pryč a sám také brzy odchází, aby se o samotě modlil. Přál si být s Pánem Bohem sám již před tím, ale zástupy ho doslova pronásledovaly, a tak znovu uzdravoval nemocné a následně jim dal i najíst.

Učedníci jsou na moři. Když je Ježíš musel nutit, zřejmě po projížděce na moři netoužili. Když je přepadl silný vítr, v hlavě se jim asi honily myšlenky, proč nás náš Mistr poslal do takové nepohody. A bylo hůř. Dokonce začali křičet strachy, nebylo to ale kvůli počasí. Bylo to kvůli Ježíši, kterého nepoznali, protože v něm viděli nějaký přízrak, který se po rozbouřených vodách Genezaretského jezera pohybuje směrem k nim. Vyděsili se, protože je vůbec nenapadlo, že je to Ježíš. Teprve když Ježíš vstoupí do loďky a utiší vítr, učedníci vyznávají, že On je Boží Syn, který má všechnu moc na nebi i na zemi.

Co si můžeme vzít z dnešního napínavého čtení? Žít s částečnou vírou promíchanou strachem, pochybami, to je situace mnoha křesťanů včetně nás. Snažme se porozumět příběhu ve smyslu naší vlastní životní cesty víry – s našimi vlastními zápasy v životě, s pochybováním o Ježíši, o Pánu Bohu a jeho působení v celém světě a lidstvu.

Očima víry bychom měli poznávat svého Pána Ježíše Krista, který je s námi neustále a nikdy nás neopustí, ať se děje co se děje. My však často očima strachu promýšlíme své „katastrofické scénáře“ a zoufáme si. Dnes k nám má proniknout Ježíšovo slovo: „Doufejte, já jsem tady, nebojte se!“

Už od dávných dob se církev symbolicky zpodobňuje jako lodička, která se zmítá na rozbouřených vodách. Zmítá se, ale nepotápí. Na té lodi míváme my lidé pořádný strach, když přestaneme myslet na svého Pána, když se ho nedržíme, nepočítáme s ním a vlastně ani od něj nic nečekáme. Petr je „borec“. Není si jist, že na ně mluví a povzbuzuje je Ježíš, aby se nebáli. Váhá, ale uvěří, když na svou prosbu „Pane, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách, slyší: „Pojd“.

Jasně se pro nás ukazuje, kdy ztrácí Petr i my v životě „pevnou půdu pod nohama“. Když nespolehneme, nevěříme a nenásledujeme Ježíše, neposloucháme jeho slovo, pak nás zdolávají rozbouřené vlny života. Kéž bychom byli jako Petr a z posledního zbytečku své víry dokážeme zavolat „Pane, pomoz mi!“ Je to nejen prosba, ale zároveň ta nejkratší modlitba a Ježíš ji slyší, i když kolem nás a v nás je hluk a vichr našich lidských starostí, obtíží, pochyb.

Petr v opravdové víře ve svého Pána jde po moři, ale zároveň pochybuje a začíná se topit. Pochybnost v sobě skrývá jakýsi dvojí pohled na věc, dvojí myšlení: zároveň „ano“ a „ne“. Všichni to známe. Zažíváme chvíle naprosté důvěry a zase znovu pochybujeme, když vidíme náš svět, tak podobný rozbouřenému moři, z něhož jde strach a hrůza. A tak znovu slovo Ježíšovo: „Doufejte, já jsem tady, nebojte se!“ Doufejme, Ježíš je s námi, ničeho se nebojte.